

Pioneres: Núria Pinyes Font

Quedo amb Núria al camp, això ja ens pot donar una primera pista de la nostra protagonista: li encanta la natura. Arriba una estona més tard que jo i s'excusa: ve d'un congrés internacional de rescat aquàtic per a bombers, fet a Amposta. Si teniu al cap el prejudici que una dona bombera ha de ser gran i "catxes", ja vos el podeu treure del cap. La Núria és una noia més bé prima i proporcionada, de trets dolços i cabellera al vent, que ben bé podria protagonitzar algun d'aquells anuncis de colònies de la tele...

Com sempre, el primer que pregunto és com ha arribat a ser bombera i em torna a sorprendre. Després d'estudiar filologia catalana, va marxar a Sud-amèrica set mesos. Va fer un voluntariat, va viatjar, va conèixer molta gent i va treballar del que li va anar sortint: al Perú de professora, a la Patagònia a un *asador* argentí...

En tornar, va veure que no es voldria dedicar a la docència; a ella el que li agradava era la natura: escalar, la muntanya, la vida activa i, a poder ser, a l'aire lliure. Un dia, parlant amb el seu pare, que la coneix molt, a la cuina de casa, este li va dir: "I per què no et fas bombera?"

El seu pare, que és metge, tenia alguns amics bombers i devia pensar que a una "xiqueta" tan activa no la podia "tancar" enlloc, i que aquella feina li esqueia. "Bombera!", va dir ella, i va pensar que quines idees tenia el seu pare... Però més tard ho va comentar amb uns amics prenent alguna cosa en un bar. Ella es-

perava sentir: "Quines idees, ton pare", però en lloc d'això un d'ells, que treballava en aquest àmbit, li va contestar: "Pos sí que ho podries fer, això t'escou a tu".

Llavors s'ho va començar a rumiar i va decidir intentar-ho. En aquell moment, l'accés al cos de Bombers consistia en uns continguts teòrics i pràctics: un examen teòric, cinc proves físiques (corda, *press banca*, *course navette*, natació i circuit d'agilitat), una entrevista personal i grupal, i una revisió mèdica.

No se n'està de reconèixer que les proves físiques li van costar molt, ja que ella no havia estat una xiqueta molt esportista de menuda. Però va arribar un moment en què allò es va convertir en un repte personal. La inversió en temps i esforç s'ho valia.

A l'examen teòric hi havia uns 20 temes prou densos sobre matèries com: legislació, riscos laborals, mecànica, construcció, geografia, física del foc, sanitari, etc.

Un cop va aconseguir ingressar al cos de Bombers i com que ja estava treballant com a bombera forestal a l'EPAF (Equips de Prevenció Activa Forestal) a Tremp, i no hi havia plaça prop de casa, es va quedar a Sort durant més de dos anys. Viure a la comarca del Pallars Sobirà li va agradar pel paisatge i la natura, però va decidir tornar a les Terres de l'Ebre, on treballa des de ja fa més d'un any. Valora l'equip del parc d'Amposta amb un 10, diu que hi està molt a gust.

Ara està lesionada i de baixa i tro-

ba a faltar els companys i la feina. L'exemple és que en el dia de l'entrevista, ha anat a dinar amb ells i a veure la pràctica.

Com a totes les pioneres, li pregunto si s'ha trobat dificultats pel fet de ser dona en un àmbit històricament masculí. Em contesta que en general no. Matisa que a Sort va coincidir amb un company que li va agafar mania i tot el que feia ho trobava malament, però que va ser un cas aïllat.

"Núria, la primera bombera de les Terres de l'Ebre, ens transmet esta vocació per la seva feina durant tota la conversa"

El que sí que m'explica és alguna anècdota relacionada amb els rols entesos com a femenins fins ara, com va ser que la senyora que feia la neteja del parc d'Amposta, va preguntar als companys mentre netejava la nevera: "Ara que està Núria al parc, això no ho vol tindre més arreglat?". Al qual els companys li van respondre amb ironia: "Pregunta-li quan la vegis...", però mai no li ha preguntat.

També li preocupa que les noves generacions tornin a ser més masculistes i a acceptar que els rols de cuidadores i de feines domèstiques són per a les dones. En una xerrada que va fer a un institut, les mateixes noies ho justificaven. Creu que les xarxes socials no ajuden gens a mi-

llorar aquest aspecte.

Reconeix, rient, que no entra al perfil típic que s'esperaria d'una bombera i que de vegades la gent, tant homes com dones, se sorprenden que una dona tan jove i aparentment fràgil faci aquesta feina. Davant d'algun comentari al respecte, contesta amb el somriure a la boca dient que fa el mateix que els seus companys.

En un futur voldria treballar al GRAF (Grup d'Actuacions Forestals, els especialistes en incendis forestals), però tot i que va entrar-hi, va renunciar a la plaça perquè vol estar més temps al parc d'Amposta, on està aprenent molt i ho sent com una segona família.

Més endavant, però, sí que voldria dedicar-se als incendis forestals, ja que és l'àmbit on se sent més a gust. Li pregunto si no és una feina més arriscada, i em diu que no ho és més que el que està fent ara. M'explica que van assistir a un rescat d'una víctima amb una fuga de gas, on no saps si tot podria saltar pels aires... El risc és inherent a la seva feina, però sempre ha tingut algú amb més experiència que decideix el que s'ha de fer, fet que dona molta seguretat en les tasques que realitzen.

De totes maneres, el dia a dia és més senzill que això: obertures d'ascensors, de pisos on gent ha tingut un accident domèstic, accidents de trànsit (comenta que l'AP7 ara està molt saturada), focs d'habitatge o de vegetació..., són el més freqüent en la seva feina.

Li encanta el seu treball, no po-

Cinta Galiana

doctora en ciències de l'activitat física i l'esport

dria treballar en una feina monòtona i repetitiva, on sempre fes les mateixes coses i sabés que tot seria sempre igual. L'adrenalina de les sortides i la incertesa del que passarà la motiven moltíssim.

Com que és una feina amb molt de requeriment físic, s'han de seguir entrenant i cuidant, i els hi fan proves de manteniment de la forma física periòdicament.

Actualment viu entre Amposta (poble natal i lloc de treball), Tortosa i el Pinell de Brai, on té la casa. És una persona que gaudeix molt del temps lliure i que el dedica en gran part als esports de muntanya i sobretot a escalar.

A les noies que es plantegen ser bomberes les anima a tirar endavant si pensen que tenen les qualitats per fer-ho. Com en totes les feines, cal motivació i valia; les habilitats es guanyen amb esforç i treball.

Ser bombera és una feina molt llamenera per la percepció social que se'n té i també pels horaris i l'estabilitat. Però, a la fi, allò que conta és tindre vocació. I Núria, la primera bombera de les Terres de l'Ebre, ens transmet esta vocació per la seva feina durant tota la conversa.